

ສຸສານກະດູກ

SAMPLE

1

พีวี บ็อกเซอร์มองสำรวจพื้นที่ก่อสร้างด้วยความรังเกียจ หัวหน้าคนงานเป็นคนกักขฬะ พวกคนงานก็โหลยไต่ย แต่ที่แย่สุด ๆ คือคนคุมรถขุดดินตะขาบ เจ้านั้นไม่รู้อะไรสักอย่างเกี่ยวกับเครื่องจักรไฮดรอลิก เผลอ ๆ อาจได้งานนี้เพราะสหภาพแรงงานหรือไม่รู้จักรักใครสักคน ไอ่ซิ่งนั่นกำลังโยกบุงก็ไปมาเหมือนเด็กนักเรียนใหม่ไม่ประสีประสา บ็อกเซอร์ยืนกอดอกมองบุงก็ใหญ่ยักษ์ ตักเศษอิฐเศษปูนจากตึกพักอาศัยเก่าแก่ที่ถูกทุบทิ้ง มันยกขึ้นก่อนจะหยุดชะงักพร้อมเสียงหวีดแหลม จากนั้นก็เริ่มโยกไปซ้ายที่ขวาที ไม่รู้ไปเอาไอ้ตัวตลกพวกนี้มาจากไหน

เขาได้ยินเสียงคนเดินมาทางข้างหลังจึงหันไปมอง เห็นหัวหน้าคนงานเดินมาหาด้วยใบหน้าเบื่อนุ่นและเหงื่อไหล

“พีวี! นายมายืนเช่ออะไรอยู่ตรงนี้”

เจ้าตัวแค่อยกกล้ามเนื้อแล้ว ๆ ทำเป็นไม่ได้ยิน บ็อกเซอร์เป็นคนเดียวในที่นี้ที่รู้งานจริง ๆ คนอื่นจึงไม่ชอบชี้หน้าเขา แต่ใครจะไปสน เขาชอบอยู่คนเดียวมากกว่า

เขาได้ยินเสียงเครื่องจักรขุดลงไปใตดินที่อัดแน่น ชั้นดินใต้ตึกเปิดออก รับแสงแดดไม่ต่างจากปากแผลสด ด้านบนเป็นยางมะตอยและพื้นซีเมนต์ ถัดลงไปเป็นอิฐ เศษหินเศษปูน แล้วก็อิฐอีกชั้น ลึกลงไปกว่านั้นถึงจะเจอดินจวนรากของอพาร์ทเมนต์ที่เป็นอาคารกระຈຈຈต้องขุดลงไปลึกพอดู

สายตาเขามองเลยเขตก่อสร้างไป หมู่อาคารหินทรายในย่านโลเวอร์-อีสต์ไซด์ดูเด่นชัดท่ามกลางแสงยามบ่าย บางตึกเพิ่งจะปรับปรุงใหม่ อีกไม่นาน

ตึกอื่นก็คงโดนตาม ๆ กัน สภาพแวดล้อมเปลี่ยนไปเมื่อเจ้าของถูกเปลี่ยนมือ
จากคนรายได้น้อยเป็นชนชั้นกลาง

“เฮ้! พีวี! หูหนวกหรือไง”

บ็อกเซอร์ขยับก้นถามอีกครั้ง นึกภาพขึ้นมาแวบหนึ่งว่าได้อัดก้านใส่หน้า
แดง ๆ นั้น

“ให้ไว ไปทำงานได้แล้ว ไม่ใช่เวลามายืนน้อ”

หัวหน้าพยักพยิตไปทางเหล่าคนงานแต่ไม่ได้เข้ามาใกล้ นับว่าหมอนั้น
ยังพอฉลาดอยู่บ้าง บ็อกเซอร์มองเพื่อนคนงานในกะที่กำลังง่วนตักเศษอิฐไป
กองไว้บนรถบรรทุก ต้องเอาไปขายให้กับพวกคนรุ่นใหม่ที่ใช้ชีวิตอยู่ฟู้เถรว
นี้แน่ พวกนี้รับซื้ออิฐเก่า ๆ ในราคาก่อนละห้าดอลลาร์ เขาออกเดินช้า ๆ ให้
หัวหน้ารู้ว่าเขาไม่รีบ

เกิดเสียงตะโกนโหวกเหวกจากอีกทาง เสียงเครื่องจักรหยุดลงทันที รถ
ขุดดินหลายกำแพงกันดินตรงฐานรากและเผยให้เห็นโพรงมืดสนิท คนขับปีนลง
มาจากล้อตีนตะขาบที่หยุดนิ่ง หัวหน้าคนงานนี้หัวหน้าก่อนจะรีบเดินไปดู แล้ว
ทั้งคู่ก็เริ่มคุยกันอย่างร้อร่น

“พีวี!” หัวหน้าเรียก “ไหน ๆ นายก็ไม่ทำงานแล้ว ฉันมีอย่างอื่นให้ทำ”

บ็อกเซอร์เปลี่ยนทิศทางให้ดูเหมือนตั้งใจจะไปทางนั้นอยู่แล้ว แต่ไม่เงย
หน้าขึ้นมองหรือแสดงท่าที่รับรู้เพื่อสื่อว่าเขาเหยียดหยามเจ้าหัวหน้าผอมกะห่อง
เขาแค้ไปหยุดยืนตรงหน้าผ่ายนั้นแล้วก็ลงมามองรองเท้าเปื้อนฝุ่นคู่เล็ก ๆ เท้าเล็ก
แสดงว่าไอ้มันคงเล็กตามไปด้วยแน่ ๆ

เขาเหลือบขึ้นมองช้า ๆ

“เฮอะ ยินดีต้อนรับกลับโลกนะ มาดูนี่สิ” หัวหน้าคนงานเรียก

บ็อกเซอร์เหลือบมองโพรงนั้นผ่าน ๆ

“พีวี ขอไฟฉายหน่อย”

เขายื่นไฟฉายสี่เหลี่ยมที่เหน็บอยู่ตรงขอบกางเกงให้

หัวหน้ากดปุ่มเปิด “โอ๊ะ ติดด้วย” เขาพูดกลางสายหน้าเหมือนมันเป็น
ปาฏิหาริย์ ก่อนชะงักดูในโพรง หมอนี่ดูเง่าเป็นบ้ำตอนที่ยืนเขงอยู่บนกอง

เศษอิฐ ศีรษะและลำตัวหายเข้าไปในโพรง เจ้าตัวพูดเสียงอู้อี้ฟังไม่ออกก่อน
ถอยออกมา

“น่าจะเป็นอุโมงค์อะไรสักอย่าง” หัวหน้ายกมือขึ้นเช็ดหน้า ทั้งคราบฝุ่น
เป็นปื้นยาว “เฮอะ ในนั้นเหม็นชะมัด”

“เห็นฟาโรห์ไหม” ใครสักคนถามขึ้น

ทุกคนขำกันหมดยกเว้นบ็อกเซอร์ ฟาโรห์คือใครกันวะ

“ขอเถอะวะ อย่าให้เป็นแหล่งโบราณคดีเลย” หัวหน้าหันมาทางเขา
“พีวี นายตัวใหญ่แข็งแรง ลงไปดูทีซี”

บ็อกเซอร์คว้าไฟฉายมาและปืนขำมกของซากอิฐเข้าไปในโพรงนั้น ไม่ได้
ชายตามองพวกนำสมเพชที่เหลือด้วยซ้ำ เขาคุกเข่าลงบนกองอิฐก่อนใช้ไฟฉาย
ส่องนำทาง อุโมงค์ทอดยาวลึกลงไปใต้ดิน มีรอยร้าวจากผนังถึงเพดาน เขา
ลึกลงเมื่อสังเกตเห็นว่ามันดูเหมือนจะถล่มลงมาอยู่รอบ

“ตกลงนายจะเข้าไปไหม” หัวหน้าร้องถาม

เสียงล้อเลียนแหลมเล็กดังขึ้น “แต่มันไม่ได้อยู่ในสัญญาณของสทภาพนี่”
ตามด้วยเสียงหัวเราะลั่น

เขาตัดสินใจเข้าไปข้างใน

เศษอิฐร่วงลงบนพื้นอุโมงค์ บ็อกเซอร์ตะกายกึ่งไถลตัวเข้าไปพร้อมกับ
ฝุ่นฟุ้งกระจาย ในที่สุดก็ยืนขึ้นได้และส่องไฟฉายไปข้างหน้า แสงส่องผ่านฝุ่น
ไปได้ไม่กี่กลีบ พอเข้ามาแล้วในที่นี้จะมืดยิ่งกว่าเดิม ขณะรอให้สายตาชิน
กับความมืดและฝุ่นหายฟุ้งก็ได้ยินเสียงคุยกับเสียงหัวเราะจากด้านบน แต่แทบ
ไม่ได้ยินราวกับเสียงแว่วมาจากที่ห่างไกล

เขาเดินไปอีกสองสามก้าวพร้อมส่องไฟกลับไปกลับมา มีหินย้อยลงมา
จากเพดาน กลิ่นเหม็นเน่าโชยเตะจมูกอย่างกับกลิ่นหนูตาย

ในพื้นที่ว่างเปล่ามีเพียงถ่านหินไม่กี่ก้อน ผนังสองข้างมีช่องโค้งเรียง
เป็นแถวยาว แต่ละช่องกว้างราวหนึ่งเมตรและสูงเมตรครึ่ง ทุกช่องก่ออิฐปิด
ไว้สวย ๆ บนผนังมีน้ำซึมและได้ยินเสียงน้ำหยดเบา ๆ ตอนนั้นในอุโมงค์เงียบ
มาก ผนังทำหน้าที่ปิดกั้นสรรพเสียงจากภายนอก

เขาเดินต่อไปอีกก้าวพลางส่องไฟไปตามผนังและเพดาน รอยริ้วดูจะขยายตัวมากกว่าเดิม เศษหินตะปุ่มตะป่ำยื่นออกมาจากเพดานโค้ง เขาถอยหลังอย่างระมัดระวัง สายตาไปหยุดอยู่ที่ช่องโค้งในผนังที่ถูกก้ออิฐปิดไว้

เขาเดินเข้าไปดูช่องที่อยู่ใกล้สุด อิฐก้อนหนึ่งเพิ่งหลุดออกมา ที่เหลือก็เริ่มหลวม เขาสงสัยว่าจะมีอะไรอยู่ในช่องนั้น อุโมงค์อีกช่องนั้นเธอ จงใจซ่อนบางอย่างไว้หรือเปล่า

บ็อกเซอร์ลองส่องไฟเข้าไปในช่อง แต่แสงไม่พอจะส่องผ่าความมืดด้านใน เขาล้วงมือเข้าไปจับอิฐก้อนกลางแล้วขยับ เป็นอย่างที่คิด อิฐก้อนนี้ก็หลวมเหมือนกัน เขาดึงมันหลุดพร้อมฝุ่นร่วงกราว จากนั้นก็ดึงอีกก้อนและอีกก้อน ถึงตอนนี้ได้กลิ่นเหม็นเน่ารุนแรงยิ่งกว่าเดิม

เมื่อฉายไฟเข้าไปคราวนี้เจอผนังอิฐอีก ดูแล้วน่าจะลึกสักเมตรหนึ่งได้ เขาส่องไฟไปทางด้านล่างของช่องนั้น มีบางอย่างอยู่ข้างในดูเหมือนขามกระเบื้องเคลือบ เขาถอยไปก้าวหนึ่งขณะน้ำตาเริ่มเพราะอากาศเหม็นเน่า ความอยากรู้อยากเห็นกำลังขับเคี่ยวกับสัญชาตญาณที่ร้องเตือน ในนั้นอาจเป็นของเก่ามีค่าไม่จำเป็นต้องก้ออิฐปิดไว้ด้วยละ

จำได้ว่าตอนหุบตึกหินทรายมีคนเจอเหรียญเงินสูงหนึ่ง เป็นของเก่าที่มีค่าหลายพันดอลลาร์ แล้วเอาไปซื้อรถตัดหญ้าคูโบต้าใหม่เอี่ยม ถ้าเกิดเป็นของมีค่าละก็เขาจะโกงเงินเข้ากระเป๋าตัวเอง ช่างหิวพวกข้างนอกสิ

เขาปลดกระดุมคอและดึงเสื้อขึ้นมาปิดจมูก มือข้างที่ถือไฟฉายยื่นเข้าไปก่อน จากนั้นคีบตะกั่วกับเหล็กก็ตามเข้าไปและพยายามมองให้ชัด ๆ

เขาค้มตัวอยู่ชั่วขณะ แล้วคีบตะกั่วก็กระตุกกลับไปพาดกับแผงก้ออิฐด้านบน เขาทำไฟฉายร่วงลงไปในห้องนั้น คราวนี้หน้าผากกระแทก เขาเซตกลงกลับมายู่ในความมืดของอุโมงค์ เท้าสะดุดกับอิฐล้มลงและเปลือกร้องออกมา

ชั่วขณะที่ไร้สัมเสียงท่ามกลางฝุ่นลอยฟุ้ง เหนือขึ้นไปมีแสงริบหรี่จากโลกภายนอก กลิ่นเหม็นเน่าหอมล้อมอยู่รอบตัว เขาหายใจเฮือกก่อนลุกขึ้นยืนและผลุนผลันตรงไปยังแสงสว่าง ไต่ขึ้นไปตามก้องอิฐด้วยความรีบร้อนจนล้มลงหน้ากระแทก แต่รีบตะกายลุกขึ้นโดยใช้สองมือค้ำทาง แล้วจับปล้นนั้นก็ออกมาอยู่ในที่สว่าง หัวคะมำลงมาจากอีกฝั่งของก้องอิฐแล้วล้มหน้าพาดพื้น เขาได้ยิน

เสียงหัวเราะเบา ๆ ซึ่งหยุดทันทีที่เขาพลิกตัวขึ้น พวกคนงานกรูเข้ามาช่วยพยุง เขาพลงพูดกันแข็งเซ่

“พระเจ้าช่วย เกิดอะไรขึ้นนะ”

“เขาบาดเจ็บ” เสียงหนึ่งพูด “มีเลือดเต็มไปหมดเลย”

“ถอยออกมา” อีกเสียงร้องบอก

บ็อกเซอร์พยายามหายใจและรอให้หัวใจเต้นช้าลง

“อย่าเพิ่งช่วยตัวเขา โทเรียกรถพยาบาลเร็ว”

“โน่นเป็นโพรงใต้ดินหรือ”

พวกนั้นยังแย่งกันแหกปากไม่หยุด ในที่สุดบ็อกเซอร์ก็ไอและลุกขึ้นหนึ่ง
ก่อนเพิ่มพ้อออกมา

“กระดุก”

“กระดุกงั้นหรือ หมายความว่าไง”

“พูดอะไรไม่เห็นรู้เรื่อง”

บ็อกเซอร์มองไปรอบ ๆ รู้สึกคล้ายสมองว่างโหวง รู้ตัวว่ามีเลือดไหลอาบ

หน้า “กะโหลก...กระดุกกองรวมกันเป็นลึบเลย”

แล้วเขาก็หน้ามืด เอนกายลงพึ่งพาท่ามกลางแดดจ้า

2

นอรา เคลลีมองออกไปนอกหน้าต่างห้องทำงานชั้นสี่ ไล่จากหลังคาทองแดงของอาคารพิพิธภัณฑ์ธรรมชาติวิทยาเนิวยอร์ก ผ่านหลังคาทรงโดม หอคอยยอดแหลม และหอคอยประดับรูปปั้นการ์กอยล์ เธอเห็นพื้นที่สีเขียวของสวนสาธารณะเซ็นทรัลพาร์ก ในที่สุดสายตาก็หยุดลงที่หมู่อาคารริมถนนฟิฟท์อเวนิวซึ่งดูประหนึ่งกำแพงหิมาทอดยาวไร้รอยต่อ ราวกับกำแพงปราสาทอันกว้างขวางไร้ขอบเขต เหลืองอร่ามท่ามกลางแสงแดดของฤดูใบไม้ร่วง แต่ภาพที่งดงามกลับไม่ช่วยให้รู้สึกดีขึ้นเลย

ใกล้ถึงเวลานัดแล้ว เธอชมความโกรธที่พลุ่งพล่านขึ้นมา แต่แล้วก็เปลี่ยนใจก้มหน้าเอาไว้ เงินทุนวิจัยทางวิทยาศาสตร์ของเธอถูกระงับมาตลอดสิบแปดเดือน สวนทางกับจำนวนร่องประธานกรรมการของพิพิธภัณฑ์ซึ่งเพิ่มจากสามเป็นสิบสองตำแหน่ง แต่ละคนดึงออกไปคนละสองแสนดอลลาร์ ทุกวันนี้แผนกประชาสัมพันธ์ก็เปลี่ยนไปมาก จากห้องทำงานเล็ก ๆ ชวน่งวงของอดีตนักหนังสือพิมพ์ที่แสนอบอุ่น กลายเป็นห้องทำงานหรูหราที่มีแต่หนุ่มสาวแต่งตัวโก้เก๋ แต่ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับโบราณคดีหรือวิทยาศาสตร์สักกระพิก ส่วนพวกเจ้าหน้าที่ระดับสูงซึ่งเดิมเป็นนักวิทยาศาสตร์และนักวิชาการ เดี่ยวนี้กลับเห็นแต่นักกฎหมายและพวกเจ้าหน้าที่ระดมทุนเข้ามายึดทุกมุมในพิพิธภัณฑ์เป็นห้องทำงาน เงินทั้งหมดทุ่มไปกับงานระดมทุน และเอาเงินที่ได้มาจัดงานระดมทุนอีก กลายเป็นวงจรอุบาทว์ไม่มีสิ้นสุด

แต่อย่างน้อยที่นี้ก็ยังเป็นพิพิธภัณฑ์ธรรมชาติวิทยาที่ดีที่สุดในโลก ต้องเรียกว่าโชคดีด้วยซ้ำที่ได้ทำงานที่นี่ หลังจากล้มเหลวทั้งการค้นคว้าทางโบราณคดี

ที่นำเธอไปยังรัฐยูทาห์และงานที่พิพิธภัณฑสถานซึ่งหลุดลอยไป คราวนี้ล่ะเธอ จะวางตัวสุขุมและทำตามระบบ ต้องไม่ปล่อยให้งานนี้หลุดมือไปอีก

เธอละสายตาจากหน้าต่างและหันมามองรอบห้องทำงาน แต่ต่อให้ทำตามระบบ ถ้าไม่มีเงินเสียอย่างก็ไม่มีวันค้นคว้าเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างชาวอนา-ซาซึกับชาวแอซเท็กต่อได้ เมื่อต้องอาศัยเครื่องเร่งอนุภาคเพื่อหาอายุของวัตถุทั้ง หกสิบหกชิ้นที่เธอได้มาจากการสำรวจทางตอนใต้ของยูทาห์เมื่อหน้าร้อนที่ผ่านมา ค่าใช้จ่ายเบ็ดเสร็จปาเข้าไปหนึ่งหมื่นแปดพันดอลลาร์ ถ้าอยากสานต่องานวิจัย ให้เสร็จก็ต้องขอเงินทุนมาให้ได้ พักเรื่องอื่นไว้ก่อน

ได้เวลาแล้ว เธอลุกออกจากห้อง ขึ้นบันไดแคบ ๆ และก้าวไปตามพื้น ปูพรมนุ่มบนชั้นห้าของพิพิธภัณฑสถาน กระทบมาหยุดที่หน้าห้องรองประธานกรรมการ คนที่หนึ่ง แล้วจัดสูทสีเทาให้เรียบร้อย คนพวกนี้ให้คุณค่ากับเสื้อผ้าสั่งตัดและ ท่าทางภูมิฐานเป็นอันดับหนึ่ง เธอปรับสีหน้าให้ดูสดใสก่อนเข้าไป

เธอออกไปพักกลางวัน นอราเดินอาด ๆ ไปหยุดอยู่หน้าประตูห้อง ทำงานด้านใน ใจเต้นไม่เป็นลำดับ เธอจำต้องขอเงินทุนมาให้ได้ จะออกไปมือเปล่าไม่ได้เด็ดขาด เธอตั้งสติให้มันและยิ้มก่อนเคาะประตู ต้องสุภาพแต่หนักแน่นเข้าไว้

“เข้ามา” เสียงห้วน ๆ ตอบรับ

แสงแดดอาบไปทั่วห้องวิสวยตรงมุมตึก รอเจอร์ บริสเบนที่สามนั่ง อยู่หลังโต๊ะทำงานเงาวิบ นอราเคยเห็นภาพถ่ายห้องนี้สมัยที่ดอกเตอร์ฟร็อด ผู้ลึกลับเคยใช้ ตอนนั้นมันเป็นห้องของภัณฑารักษ์ตัวจริงที่ทั้งฝุ่นซอระและรก ไปด้วยฟอสซิล ตำรา แก้วอวิงแซร์ยูควิกตอเรียน หอกของชนเผ่ามาไซ และ พะยูนสตัฟฟ์ แต่สภาพห้องตอนนี้กลับดูเหมือนห้องนั่งรอของทันตแพทย์ อย่าง เดียวที่พอจะมีเค้าของห้องในพิพิธภัณฑสถานก็คือกล่องแก้วมีตัวล็อกบนโต๊ะของ บริสเบน ในกล่องมีอัญมณีเม็ดงามวางเรียงรายทั้งที่เป็นก้อนดิบและที่เจียรระไน แล้ว พวกมันสะท้อนแสงวิบวับอยู่บนผ้าม่านห้อย เธอได้ยินมาว่าบริสเบนอยาก เป็นนักอัญมณีวิทยา แต่พอผู้มองโลกตามความเป็นจริงบังคับให้เรียนกฎหมาย แทน นอราหวังว่าข่าวลือจะเป็นเรื่องจริง เพราะถ้าเป็นแบบนี้เขาก็น่าจะพอ เข้าใจเรื่องการวิจัยบ้าง

เธอบั่นยิ้มให้ดูจริงใจที่สุด ขณะที่เจ้าของห้องสวมมาดสุ่มและมุ่นอกมุ่นใจ ไบหน่าหนึ่งสำรวจดูเรียบเนียนนมชมพู หนดเคราตัดแต่งอย่างประณีต แถมยังใส่ไอเดอโคโลญหอมฟุ้งชะด้วย ผมเงางามสีน้ำตาลหยักศกหนาอ่อนข้ำงยาว

“ดอกเตอร์เคลลี” บริสเบนทักทายพร้อมอวดฟันขาวเรียงสวย “เชิญตามสบายเลย”

นอราค่อย ๆ หนึ่งลงบนเก้าอี้ซึ่งประกอบจากโครเมียม หนึ่ง และไม้ มันไม่ได้นั่งสบายซ้ำยังส่งเสียงระคายหูทุกครั้งทีชยับตัว

รองประธานหนุ่มเอนหลังฟังเก้าอี้ซึ่งส่งเสียงนำรำคาญยิ่งกว่า แล้วประสานมือไว้หลังศีรษะ แขนเสื้อเขาพับขึ้นเรียบริ้ว มีรอยปุ่มตรงกลางปมเนกไทผ้าไหมอังกฤษที่ผูกได้รูปเหมาะเจาะ *อย่าบอกนะว่าตรงรอบตานั่นแต่มีเครื่องสำอางไว้ เขาตั้งใจซ่อนรอยตีนก้างนั้นเธอ ใช้จริงด้วย เธอเสมองไปทางอื่นเมื่อรู้ตัวว่าจ้องนานเกินไปแล้ว*

“งานตรวจสอบผ้าชีริกัับกระดุกเป็นยังไงบ้างล่ะ” บริสเบนถาม

“ก็ดีค่ะ มีแค่เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ฉันอยากปรึกษาคุณ”

“ดีเลย ผมก็ต้องการคุยกับคุณอยู่เหมือนกัน”

“คุณบริสเบน” นอราเข้าเรื่อง “ฉัน...”

แต่เขายกมือขึ้นตัดบทเสียก่อน “ผมรู้ว่าคุณมาทำไม คุณต้องการเงินทุนวิจัย”

“ใช่ค่ะ”

บริสเบนพยักหน้าอย่างเห็นอกเห็นใจ “งานของคุณคงไปต่อไม่ได้ถ้าเงินทุนถูกระงับ”

“ใช่ค่ะ” นอราแปลกใจและยังระแวงอยู่ “ถือว่าเป็นความร่วมมือครั้งสำคัญที่สมาคมภูมิศาสตร์เมอร์ซิสันเข้ามาทำการสำรวจเกี่ยวกับชาวอนาซาซีที่รัฐยูทาห์ แต่งานนี้จะเสร็จสมบูรณ์ไม่ได้เลยถ้าไม่มีการตรวจคาร์บอน-14 การได้รู้อายุของวัตถุจะเป็นพื้นฐานต่อยอดไปสู่การค้นพบทั้งหมด” เธอคุมเสียงให้ฟังดูอ่อนน้อมและไม่มีเจตนาแอบแฝง

บรีสเบนพังก์หน้า ก่อนหรือตาลงพลงหมุ่นตัวไปมามบนแก้้อ นอราเริ่มมีกำลังใจ แม่ไม่คาดคิดว่าเขาจะมีท่าที่เห็นนอกเห็นใจก็เออะ แสดงว่าคราวนี้อาจได้ผลสินะ

“เรากำลังพูดถึงจำนวนเงินเท่าไรกัน” เขาถาม

“หนึ่งหมื่นแปดพันดอลลาร์ ฉันจะตรวจหาอายุของวัตถุทั้งหมดที่หกลีบหกชั้นที่มหาวิทยาลัยมิชิแกน เพราะที่นั่นมีเครื่องเร่งอนุภาคสำหรับตรวจคาร์บอน-14 ที่ดีที่สุดในโลก”

“หนึ่งหมื่นแปดพันดอลลาร์กับวัตถุหกลีบหกชั้น”

“แค่เงินก้อนเดียว ฉันไม่ได้ขอเพิ่มงบประมาณอย่างถาวร”

“หนึ่งหมื่นแปดพัน” บรีสเบนทวนคำซ้ำ ๆ อย่างครุ่นคิด “คิดดูอีกทีมันก็ไม่ได้มากมายอะไรจริงไหม ดอกเตอร์เคลลี”

“ใช่ค่ะ”

“ที่จริงแล้วน้อยมากเลย”

“ไม่อาจเทียบกับข้อสรุปที่จะได้เลยล่ะ”

“หนึ่งหมื่นแปดพันดอลลาร์ ช่างบังเอิญอะไรอย่างนี้”

“บังเอิญหรือ” นอรารู้สึกห่อเหี่ยวกะทันหัน

“เป็นจำนวนเงินที่ต้องตัดออกจากเงินทุนวิจัยของคุณปีหน้าพอดีเลย”

“คุณจะตัดทุนวิจัยของฉันนั่นหรือ”

บรีสเบนพังก์หน้า “ทุกโครงการในแผนวิทยาศาสตร์โดนตัดสิบเปอร์เซ็นต์เหมือนกันหมด”

นอรายึดที่เก้าเขนโครเมียมไว้แน่นขณะเริ่มตัวสั่น เธอเกือบจะโพล่งออกไปแล้ว แต่นึกถึงคำสัญญาที่ให้กับตัวเองขึ้นมาได้จึงกลืนคำพูดนั้นลงไป

“ค่าใช้จ่ายในห้องจัดแสดงไดโนเสาร์สูงเกินงบประมาณ ดังนั้นผมจึงตั้งใจที่คุณบอกว่ามันไม่ใช่เงินจำนวนมากอะไร”

นอราสุดท้ายใจและพูดเสียงเบาลง “คุณบรีสเบน โครงการฉันจะสำเร็จไม่ได้ถ้าถูกตัดงบประมาณ”

“คุณต้องทำให้ได้แล้วละ การค้นคว้าวิจัยเป็นเพียงส่วนเล็ก ๆ ของ พิพิธภัณฑสถานนั้นะ ดอกเตอร์เคลลี เรามีหน้าที่จัดแสดงผลงาน สร้างห้องจัดแสดง ใหม่ และสร้างความเพลิดเพลินให้กับสาธารณชน”

นอราได้กลับเสียงเฉียบขาด “งานวิจัยทางวิทยาศาสตร์เป็นรากฐานของ ทุกอย่างที่เราทำ ถ้าไม่มีวิทยาศาสตร์มารองรับการจัดแสดงพวกนี้ก็ไม่มีความหมายเลย”

บรีสเบนลุกขึ้นและเดินอ้อมโต๊ะไปที่กล่องแก้ว เขาใส่รหัสบนแป้นแล้วไขกุญแจ “คุณเคยเห็นมรกตเทพ มิราบีไหม”

“อะไรนะ”

เขาเปิดฝากล่อง เอื้อมมือเรียวยาวไปที่มรกตทรงหลังเบี้ยขนาดเท่าไข่คน จากนั้นก็หยิบมันขึ้นมาจากแท่นกำมะหยี่ “มรกตเทพ มิราบี นางไม่รู้ตำหนิ ในฐานะนักอัญมณีวิทยาสมัครเล่น ผมบอกได้เลยว่ามรกตขนาดเท่านี้ไม่เคยไรตำหนิ ยกเว้นแค่เม็ดนี้เท่านั้น”

เขายกมันขึ้นส่อง ตาของเขาโตขึ้นเหมือนดวงตาแมลงวันถูกขยายใหญ่ เขากะพริบตาก่อนวางอัญมณีลง

“ลองดูสิ”

นอราลีนคำตอบได้ลงไปและหยิบสิ่งนั้นขึ้นมา

“ระวังนะ อย่าทำหล่นละ มรกตมันแตกง่าย”

นอราถือประคองพลาจิกไปมา

“ลองส่องดูสิ โลกทั้งใบเปลี่ยนไปเมื่อมองผ่านมรกต”

เธอมองเข้าไปและเห็นโลกที่บิดเบี้ยว เห็นสิ่งมีชีวิตบวมพองหน้าตาเหมือนแมงกะพรุนสีเขียว...บรีสเบนนั่นเอง

“น่าสนใจมาก แต่คุณบรีสเบน...”

“ไรตำหนิ”

“แน่นอน แต่เราคุยเรื่องอื่นค้างอยู่” เธอวางมันลง

“คุณคิดว่ามันมีค่าเท่าไร? หนึ่งล้าน ห้าล้าน หรือว่าสิบล้านละ มันมีเอกลักษณ์มาก ๆ และถ้าเราขายมันก็คงไม่ต้องห่วงเรื่องเงินทองอีกต่อไป” เขา

หัวเราะที่ ๆ ก่อนจะยกมรกตขึ้นจ่อตาอีกครั้ง ดวงตาขยับอยู่ข้างหลังดูเหมือนบางอย่างที่ดำ ๆ เบียด ๆ และถูกขยายใหญ่ “แต่เราทำอย่างนั้นไม่ได้”

“ฉันเกรงว่าจะไม่เข้าใจ”

บรีสเบนยิ้มบาง ๆ “คุณกับเจ้าหน้าที่ในแผนกวิทยาศาสตร์ลืมนไปอย่างหนึ่งทั้งหมดนี้คือการแสดง ดูอย่างมรกตเม็ดนี้สิ ในทางวิทยาศาสตร์มันก็ไม่ได้ต่างอะไรกับมรกตที่เล็กกว่ามันร้อยเท่า แต่คนไม่ได้อยากเห็นมรกตเม็ดไหนก็ได้สิ พวกเขาอยากเห็นมรกตขนาดใหญ่ที่สุดต่างหาก ดอกเตอร์เคลลี การแสดงต่างหากคือสิ่งที่คำซุพิพริภคณ์ คุณจะทำงานวิจัยอันล้ำค่าไปได้นานแค่ไหนถ้าไม่มีคนมาเยี่ยมชมหรือให้ทุนเรา คุณต้องมีผลงานออกแสดง ต้องจัดการแสดงที่น่าตื่นตาตื่นใจ ไม่ว่าจะเป็นสะเก็ดอุกกาบาตขนาดมหึมา ไดโนเสาร์ ห้องฟ้าจำลอง ทองคำ นกโดโด แม้กระทั่งมรกตใหญ่ยักษ์ เพราะนั่นคือสิ่งที่คนสนใจ ส่วนงานของคุณจัดว่าอยู่นอกชาย”

“แต่งานของฉันน่าสนใจนะ”

บรีสเบนกางมือออก “ที่รัก ทุกคนก็คิดว่างานของตัวเองน่าสนใจที่สุดทั้งนั้นแหละ”

คำว่าที่รักทำให้ความอดทนขาดฝั่ง นอราลุกพรวด ปากสั่นด้วยความโกรธจัด “ฉันไม่น่ามานั่งอธิบายเลย งานค้นคว้าที่ยูทาห์จะแสดงให้เห็นว่าอิทธิพลของแอสเท็กเข้ามาทางตะวันตกเฉียงใต้และมีผลต่อวัฒนธรรมอนาซาซีตั้งแต่เมื่อไหร่ มันจะบอกเราได้ว่า...”

“ถ้าคุณชุดซากไดโนเสาร์ก็ว่าไปอย่าง นั้นถึงจะดูตลกคนและเงินเข้ามาดอกเตอร์เคลลี ความจริงก็คือไม่มีใครสนใจเศษเครื่องปั้นดินเผาพวกนั้นหรือนอกจากคุณ”

“ความจริงก็คือ” นอราแย้งอย่างดุเดือด “คุณเองก็เป็นนักวิทยาศาสตร์ที่ลืมหเลวเหมือนกัน คุณแค่สวมบทบาทเป็นผู้บริหารไปวัน ๆ พุดตามตรงนะคุณชักจะเล่นได้สมบทบาทเกินไปแล้ว”

ทันทีที่หลุดปากเธอก็รู้ตัวว่าพุดแรงเกินไป บรีสเบนทำหน้านิ่งอยู่ครู่หนึ่งพอตั้งสติได้ก็ยิ้มใจเย็นให้เธอ แล้วดึงผ้าเช็ดหน้าจากกระเป๋าเสื้อมาเช็ดมรกต

ช้า ๆ ซ้ำไปซ้ำมาก่อนวางคืนลงกล่อง ปิดล็อกและเข็ดกล่องอย่างตั้งอกตั้งใจ
ในที่สุดเขาก็เอ่ยปาก

“อย่าเครียดสิ เตี้ยเส้นเลือดในสมองแตกหรือ ไม่ได้ต่อสุขภาพนะ”

“ฉันไม่ได้ตั้งใจจะพูดอย่างนั้น ต้องขอโทษด้วย แต่ฉันยอมรับการตัด
งบนี่ไม่ได้จริง ๆ”

บริสเบนป็นเสียงสดีใส “ผมพูดเรื่องสำคัญไปแล้ว ถ้าภักธารักษ์คน
ไหนหาทางตัดงบนตัวเองไม่ได้หรือไม่อยากทำอะไรก็ ผมยินดีช่วยเหลือ” คราวนี้
ใบหน้าเขาปราศจากรอยยิ้ม

นอราออกมายืนที่โถงทางเดินหน้าห้องด้วยจิตใจว่าอุ่น ทั้งที่ตั้งใจไว้ดิบตีว่าจะ
ไม่ยอมกลับออกมาเมื่อเปล่า แต่กลับต้องระเห็จออกมา แคมสถานการณ์แย่ง
กว่าตอนเข้าไปเสียอีก เธอควรไปคุยกับผู้อำนวยการดีไหม แต่คอลโลพีเป็นคน
เข้มงวดและคุยด้วยยาก แล้วอีกอย่างบริสเบนต้องไม่พอใจแน่ เธอเผลอพูด
แยะ ๆ ไปแล้ว ขึ้นทำอะไรซ้ำหน้าซ้ำตาเขาคราวนี้มีหวังตงงานแน่ ไม่ได้ ถ้า
เกิดพลาดขึ้นมอาจต้องหางานอื่นทำ ไม่แน่เธออาจหาเงินด้วยวิธีอื่นได้ ลองหา
ทุนจากที่อื่น รอให้ถึงการพิจารณาบอีกหกเดือนข้างหน้า ความหวังยังมี...

เธอค่อย ๆ ก้าวลงบันไดไปขึ้นสี่ พอถึงทางเดินก็ชะงักฝีเท้า แปลกใจที่
เห็นประตูห้องทำงานเปิดอยู่ จึงมองเข้าไปตรงจุดที่เธอยืนอยู่เมื่อไม่ถึงสิบห้า นาที
ก่อน มีผู้ชายท่าทางประหลาดยืนอยู่ข้างหน้าต่างกำลังพลิกดูตำรา เขาสวมสูท
สีดำเรียบ ๆ แบบคนไว้ทุกข์ เธอไม่เคยเห็นใครผิวขาวซีดเท่านี้มาก่อน ผม
บลอนด์ก็สีอ่อนจนเกือบจะเป็นสีขาวอยู่แล้ว เขาพลิกเปิดตำรากับนิ้วมือสิ่งข้าง
ซึ่งเรียวยาวจนน่าที่ง

“ขอโทษนะ คุณมาทำอะไรในห้องฉัน” นอราถาม

“น่าสนใจ” ชายคนนั้นพึมพำพลางพลิกหน้ากระดาษ

“อะไรนะ”

เขาชูตำราธรรมีกาลวิทยาของถ้ำแซนเดียขึ้นมา “น่าแปลก มีแต่เครื่อง
มือหินแบบฟอลซัมในสภาพสมบูรณ์ที่พบในชั้นหินของถ้ำแซนเดีย ชวนให้คิด
จริง ๆ นะครับ ว่าใหม่” เขาพูดด้วยสำเนียงนุ่มนวลรื่นหูแบบผู้ดีชาวใต้

จากรู้สึกแปลกใจต่อนั้นเธอเริ่มโกรธแล้ว ชายคนนี้นับกรุกเข้ามาในห้อง
ทำงานเธอ แต่กลับทำตามสบายหน้าตาเฉย

เขาเดินไปที่ชั้นหนังสือ เก็บตำราเข้าที่และเริ่มมองหาเล่มอื่นโดยไล่นิ้วไป
ตามสันปก “นี่ไง” เจ้าตัวพูดพลางหยิบตำราอีกเล่ม “ในที่สุดก็มีคนโต้แย้งเรื่อง
ความเก่าแก่ของโบราณสถานมอนเตแวร์เดิ้ลก็”

นอราสาวเท้าเข้าไปดึงตำราจากมือเขาและเก็บเข้าชั้น “ตอนนี้ฉันยุ่งอยู่
ถ้ามีธุระก็โทรมานัดก่อน กรุณาปิดประตูตอนคุณออกไปด้วย” เธอหันหลัง
ระหว่างรอให้เขาออกไป ตัดงบลิบเปอร์เซ็นต์ เธอจะเอาปัญญาที่เหนมาจัดสรร
งบ

แต่ชายแปลกหน้าไม่ยอมกลับ เธอได้ยินเสียงไฟระเภาฟังของเขา “ถ้า
คุณไม่ว่าอะไร ดอกเตอร์เคลลี ผมขอรบกวนคุณด้วยปัญหาทวนใจเล็กน้อยนี้
ได้ไหมครับ”

เธอหันไปเห็นว่าเขายืนมือออกมา บนฝ่ามือคือกะโหลกขนาดเล็กสีน้ำตาล